

Hồi thứ hai mươi tám

Thu Phục Thần Tàng Thiên Trúc

Âu Trường Quân suy nghĩ về lời trần trời của Ngọc Nữ Câu Hồn, có lẽ đây là gian phòng cuối cùng của “Hậu đỉnh tiên cốc” và vượt cái tâm độc địa của Hạ Lý Kỳ thì việc chôn địa lôi cũng là lẽ thường tình. Do đó chàng bỏ qua tất cả cửa phía ngoài, tất tả đi mãi vào trong, quả nhiên đến cuối đường có một gian phòng thật. Cánh cửa gian phòng này to và có vẻ kiên cố hơn hẳn, lại thêm một cái khóa lủng lẳng ở ngoài thì không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng lấy tay gõ thử, chỉ âm thanh rất trầm chứng tỏ nó được kiến thiết bằng loại gỗ cứng và dày đến mấy tấc, điều này không quan trọng lắm bởi vì “Thông Huyền Như Lai Thần Công” đủ sức phá vỡ cả gang thép, chỉ sợ vấn đề địa lôi mà thôi. Âu Trường Quân thử gõ mấy cái mạnh xem hồi âm ra sao, chẳng biết phía trong có nghe thấy được không hay là Phương Tiểu Nga đang ngủ mà hoàn toàn im lặng. Âu Trường Quân nhăn nhó, vô phương vô kế chẳng biết nên hành động thế nào, đầu óc đang xoay chuyển đột nhiên nhớ tới mấy chục cái lỗ thông hơi trên trần cốc, thể nào cũng có một cái luồng tới gian phòng này giả dĩ vị trí nó lại rất gần thì hy vọng âm thanh sẽ nghe được rõ ràng hơn. Âu Trường Quân trở lại chỗ hõm đá, cân nhắc, chọn lựa kỹ càng rồi chàng mới kê miệng sát vào miệng lỗ kêu lớn “Phương muội muội”, luôn mấy lần thay đổi từ miệng lỗ này lần lượt qua miệng lỗ khác. Đột nhiên Âu Trường Quân nhảy tung lên một cái đầu va vào phía trên hõm đá đánh “bốp” đầu điếng bởi vì quả nhiên có âm thanh nho nhỏ “Đại ca ca” đáp trả. Chẳng để ý đến cái đầu đã sưng lên một cục, Âu Trường Quân ghé miệng nói thật lớn:

- Phương muội muội cố chờ Đại ca ca một chút nhé...

Âm thanh chạy u u trong lòng lỗ thông hơi một lúc sau mới tắt hẳn rồi tiếng Phương Tiểu Nga nghẹn ngào đáp trả:

- Đại ca ca mau lên đi, tiêu muội muội gần phát điên phát khùng rồi đây...

Âu Trường Quân thật sự chẳng ước đoán được bao nhiêu mới có thể tiếp cận với nàng nhưng vẫn nói dối để trấn an:

- Được được rồi không lâu lắm đâu.

Nói xong chàng cấp tốc chạy đi tìm khí giới, lung sục một hồi mới lấy được một thanh đao đã cũ mềm vắt trong góc. Âu Trường Quân hít một hơi chân khí dồn nội lực vào thanh đao để khoét rộng cửa lỗ thông hơi ra nhằm chừng vừa đủ để thân hình mình

thì Phương Tiểu Nga sẽ chui ra dễ dàng. Chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” phả vào thanh đao khiến nó trở thành sắc bén và cứng rắn hơn kim cương, đi tới đâu vách đá bị cắt ngọt tới đó, âm thanh chỉ hơi rào rào nho nhỏ lẫn với tiếng đá rơi mà thôi. Phương Tiểu Nga ở đầu bên kia thỉnh thoảng lại lên tiếng thúc giục khiến cho chàng càng nóng ruột thêm, gia tăng thêm chân lực vào thanh đao, cũng may “Thông Huyền Như Lai Thần Công” phát sinh liên miên bất tuyệt, chẳng hề bị gián đoạn chút nào. Cái lỗ thông hơi này tương đối gần gian phòng hơn hết nhưng cũng dài đến ba trượng đâu có thể một hai khắc thời gian mà thành công nổi. Hiện tại Âu Trường Quân mồ hôi ướt đầm cả quần áo, hai tay mỏi nhừ mà chỉ mới khoét được hơn nửa đoạn đường, âm thanh Phương Tiểu Nga đã bắt đầu nghe được rõ ràng rồi. Chàng nghiêng răng khoét một khoảng đá lớn, bỗng nhiên nghe “cạch” một cái, thanh đao đã gãy đôi lập tức. Điều này không phải chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” giảm sút hay suy yếu, chẳng qua “dục tốc bất đạt” hơi thở và vận hành thiếu nhuần nhuyễn, liên tục, chàng quá vội vã nên đưa chân khí vào lưỡi đao không đều, chỗ ít chỗ nhiều. Âu Trường Quân hiểu rõ nguyên lý này nên thở dài nói với Phương Tiểu Nga:

- Dù ca ca đã cố gắng hết sức rồi, tiểu muội muội cố gắng khuất tất thêm mấy khắc nữa, chờ đợi đại ca ca hành công vận khí bồi bổ được không?

Nữ nhân gặp chuyện bất ngờ bao giờ cũng hoảng hốt cuống cuồng lên, Phương Tiểu Nga vừa rồi thúc giục luôn miệng đã qua giây phút hốt hoảng liền trở lại ôn nhu, âm thanh rất dịu ngọt:

- Đã có đại ca ca lo lắng, che chở thì tiểu muội muội chờ đến bao giờ cũng được, đại ca ca nghỉ ngơi thật khỏe khoắn rồi hãy tiếp tục.

Âu Trường Quân nói vài tiếng cho nàng yên tâm rồi nằm phục tại chỗ hành công bổ khuyết chân khí, đột nhiên từ đầu bên kia Phương Tiểu Nga lên tiếng hát một đoạn, tiết tấu lạ lùng và du dương vô cùng. Âm thanh líu lo chắc là Thiên Trúc hay Tây Vực gì đó nhưng rất trầm bổng dễ nghe khiến cho tâm hồn Âu Trường Quân lo nghĩ thường, chàng giật mình tự nghĩ “Chẳng lẽ khúc hát lại có thể bổ trợ cho công lực được sao?”. Điều này đúng, sai tạm thời cứ vất bỏ qua một bên, trước mắt công lực đã phục hồi Âu Trường Quân liền dùng thanh đao gãy tiếp tục công việc luôn. Hiện tại lỗ thông hơi thoải thoải trúc xuống, bao nhiêu đá vụn tự động tuôn hết vào gian phòng nên công việc tiến hành nhanh chóng hơn, chừng hai khắc là đã có thể nhìn loáng thoáng đồ vật sắc sỡ phía dưới. Âu Trường Quân lên tiếng kêu nhỏ:

- Phương muội muội, đại ca ca dặn dò một điều này.

Đôi mắt hồ thu, long lanh chút lệ liền xuất hiện trong phạm vi cái lỗ rồi biến mất liền, có lẽ Phương Tiểu Nga phải nhảy lên và không có chỗ bám nên lập tức lại rơi xuống. Âu Trường Quân cảm động nói luôn để khỏi mất thời gian:

- Khoảng cách không còn bao nhiêu nữa, đại ca ca định dùng chưởng phá vỡ cho mau hơn, tiểu muội muội tránh xa ra đi.

Âm thanh Phương Tiểu Nga hồi hộp trả lời:

- Được rồi, đại ca ca chờ một chút tiểu muội muội dùng cái giường để che đây rồi tha hồ mà phá.

Âu Trường Quân vận chân khí lên thật đầy đủ, chờ Phương Tiểu Nga hô to “xong rồi” là song chưởng xuất phát liền, lự đạo ở trong con đường chật hẹp này tập trung thành một luồng di sơn bài đảo, mạnh không sao tưởng tượng ra được. Âu Trường Quân chưa kịp nghe âm thanh “ầm ầm” chát chúa thì trước mắt đã sáng loá bởi vì vách đá đã thủng một khoảng lớn, đá ùn cùng với bụi cát bay loạn xạ rất lâu mới nát hết. Âu Trường Quân mừng quá chẳng chờ được nữa, bấm đầu ngón chân đẩy mạnh một cái, thân hình vọt thẳng ra như mũi tên rời khỏi cung, chàng chỉ cần dồn chân khí xuống hạ bàn để cho trên nhẹ dưới nặng là hạ chân an toàn. Trong phòng vẫn còn ít khói bụi mù mờ, chẳng biết tại sao Phương Tiểu Nga lại

nhìn rất rõ, vụt một cái đã lao vào lòng Âu Trường Quân hai cánh tay ôm xiết thật chặt và miệng hoa thỏn thức nhẹ nhẹ. Nơi đây riêng biệt chỉ có hai người nhưng Âu Trường Quân vẫn đỏ bừng cả mặt bởi vì lần đầu tiên được hưởng cảm giác kích thích của hai thân thể nam nữ tiếp xúc nhau, đôi gò bồng đảo nhỏ nhắn của nàng phập phồng gây cảm giác không sao diễn tả nổi. Âu Trường Quân bản tính không tham đắm hiếu sắc nhưng trong lúc này bất giác cũng choàng tay ôm lưng Phương Tiểu Nga, cả hai vừa mừng rỡ vừa ngây ngất đắm chìm trong men say tình ái, chẳng cần nói một tiếng nào mà như đã thề thốt hàng trăm câu rồi vậy. Gần một khắc sau Âu Trường Quân mới đẩy nhẹ Phương Tiểu Nga rồi trêu mếu nói:

- Việc trước mắt là phải thoát khỏi đây ngay không có tên nào phát động địa lôi thì nguy hiểm, đại ca ca đi trước nhé.

Phương Tiểu Nga vừa gạt đầu là chàng lập tức tung người lên chỗ vỡ toang hoác, thân hình luồn vào liền để nhường vị trí Phương Tiểu Nga bám víu rồi chui theo. Cả hai xuống tới đường lối trong cốc, thật sự mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm Âu Trường Quân lấy tay phủi bụi dính trên quần áo đã toan hỏi luôn những điều thắc mắc trong lòng thì đột nhiên có âm thanh vọng lại, hình như rất đông người đang tiến vào trong

“Hậu đình tiên cốc”. Tiếng nói chuyện rào rào và tiếng bước chân đã tới gần, vả lại cũng chẳng còn chỗ trốn tránh nên Âu Trường Quân nói nhanh:

- Chúng ta cứ đường hoàng xông thẳng ra, tiểu muội muội núp sau lưng để mặc đại ca ca đối phó nhé.

Âm thanh lúc này vang lên rất lớn, Âu Trường Quân nghe rất rõ có một giọng già dặn nói:

- Ta nghe tiếng nổ phía này, chắc chắn địch nhân chưa kịp thoát khỏi cốc đâu. Mặt giọng quen thuộc trả lời có vẻ rất cung kính:

- Đại Đại Thần Tăng đã nói thì có sai chạy bao giờ.

Âu Trường Quân chợt nhớ ra chủ nhân âm thanh này là ai nên cười khẩy mấy tiếng rồi cao giọng nói:

- Thái Dầu Đà, ngươi thật lớn mật còn dám dẫn xác đến đây sao.

Lời nói chưa dứt hẳn đã thấy bốn năm bóng người vụt tới nhanh như chớp giật, trong đó có hai bóng màu vàng rất khinh linh không hề có chút gió động nào. chứng tỏ võ công và thân pháp cao trội hơn mấy bóng kia rất nhiều. Thoáng mắt bốn năm nhân vật trong này đã dàn thành hàng ngang chặn đường của Âu Trường Quân liền, song phương đối diện, nhãn quang vừa chạm nhau thì phát sinh hai tiếng “ối chà” một lúc. Âu Trường Quân mau mắn lên tiếng trước:

- Tiểu Diện Hoạt Phật, tại hạ là Tiểu Phi Thố đây mà.

Nhân vật béo tròn và hồng hào này chẳng ai có thể làm lặn được, trợn đôi mắt lên lập lại lời chàng:

- Ối chà ! Tiểu Phi Thố đây mà.

Ông ta quay lại nói với Thái Dầu Đà:

- Ngươi có lầm lẫn không, tiểu tử này là Tiểu Phi Thố truyền nhân của ta chứ có phải địch nhân nào đâu.

Âu Trường Quân gặp lại Tiểu Diện Hoạt Phật thì mừng rỡ vô cùng lúc này mới tiến lên thi lễ, nhân tiện hỏi luôn:

- Lão Phật Gia có mạnh khỏe không, sao lại có chuyện dính dáng tới Luân Hồi Bang thế này?

Tiểu Diện Hoạt Phật đột nhiên có vẻ ngần ngừ, khiến cho Nhân vật mặc áo vàng giống như ông ta lên tiếng đỡ lời, âm thanh trầm hùng như tiếng chuông ngân:

- Tiểu tử vô lễ thật, ngươi không biết Tư Không Viễn là tôn tộc của ta ư?

Âu Trường Quân sầm mặt, nửa tức giận nửa ngạc nhiên toan hỏi cho ra lẽ tại sao lại gán cho chàng hai chữ “vô lễ” thì Tiểu Diện Hoạt Phật đã nhanh miệng giới thiệu luôn:

- Tiểu Phi Thố người thi hành lễ đi, đây là Đại La Hoạt Phật tước hiệu Minh Luân Thần Tăng đứng đầu 36 hoạt Phật ở A Lạp Thiên Viện đó.

Âu Trường Quân giật mình vội vái chào một cái, điểm này khiến Minh Luân Thần Tăng không bằng lòng “hừm” một tiếng rồi quắc mắt nhìn Tiểu Diện Hoạt Phật ra vẻ trách móc. Tiểu Diện Hoạt Phật vội vã vái dài tạ lỗi, cuống quýt nói với Âu Trường Quân:

- Người được ta truyền chân lực “Tu là thần công” đương nhiên là người của A Lạp Thiên Viện cho nên phải hành đại lễ tôn sư mới đúng chứ.

Âu Trường Quân ngần ngừ không muốn sút mẻ tình cảm vớt Tiểu Diện Hoạt Phật nên xoay chuyển ý nghĩ tìm cách nào để trả lời cho khéo léo, ngờ đâu Minh Luân Thần Tăng đã lên tiếng hỏi Tiểu Diện Hoạt Phật:

- Tiểu tử này vô lễ với tôn trưởng, giết hại tôn tử A Lạp Thiên Viện thì phải chịu hình phạt gì?

Âu Trường Quân tức giận không thêm giữ gìn nữa, vừa cười nhạt vừa chen lời vào luôn:

- Không phải người của A Lạp Thiên Viện lại chưa được giới thiệu sao gọi là vô lễ ? Tư Không Viễn chết thảm dưới Lôi Hỏa Đạn của Ngọc Nữ Câu Hồn rõ ràng tại sao lại đổ lên đầu tại hạ?

Minh Luân Thần Tăng “hừm” ra vẻ hách dịch:

- Nguyên nhân là do người, mà rốt cuộc cả hai vợ chồng đều chết hết, còn chối cãi gì nữa ?

Âu Trường Quân tức quá, cười ha hả rồi trợn mắt nói thẳng ra luôn:

- Cứ cho là tại ta giết Tư Không Viễn đi, chỉ vì người nhà của tiền bối sao lại kéo cả A Lạp Thiên Viện vào làm gì?

Minh Luân Thần Tăng lườm Tiểu Diện Hoạt Phật một cái rất sắc bén rồi lạnh lùng nói:

- Ta đã đoán trước người tự tiện truyền thần công một cách bừa bãi rồi cuộc chẳng ra gì đâu. Người cứ khen ngợi tiểu tử này nữa đi.

Tiểu Diện Hoạt Phật xanh lét diện mạo vôi vàng sụp xuống vãi Minh Luân Thần Tăng mấy cái chữ không dám trả lời câu nào. Âu Trường Quân bắt nhãn trong lòng nên trầm giọng nói:

- Tiểu Diện Lão Phật Gia, hảo ý của Phật Gia tại hạ xin tâm lãnh nhưng phải nói thực một điều để Phật Gia yên tâm, bao nhiêu chân khí “Tu la tán hoa thần công” đều bị hóa giải hết rồi, hiện giờ tại hạ chẳng còn liên quan gì đến Phật Gia nữa, bất cứ điều gì vô lý hay không cứ Âu Trường Quân này mà đòi là xong.

Tiểu Diện Hoạt Phật đang khom lưng bỗng nhiên như bị điện giật, người bắn cao lên nửa thước,

- Sao người nói oasi gì thế, trên đời này ai có thể hóa giải nổi “Tu la tán hoa thần công” dễ dàng thế?

Âu Trường Quân đã có ý định phải bắt đầu phải thu xếp lại võ lâm Thiên Trúc nên đồng dạng trả lời:

- Lão Phật Gia đứng lên đi.”Tu la tán hoa thần công” chỉ là hạt cát so với “Thông Huyền Như Lai Thần Công” mà thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phật chưa kịp hỏi thì Minh Luân Thần Tăng cười nhạt có vẻ khinh bỉ nói trước:

- Tiểu tử này gian dối và xảo mép lắm, ta chưa nghe ai nói tới cái “Thông Huyền Như Lai Thần Công” cả.

Kiên ngạo và cố chấp thì chẳng kiên nổi nữa:

Thế mà cũng tự xưng là Thần Tăng, “Thông Huyền Như Lai Thần Công” là tuyệt học trong “Thanh hoa bí lục”, chẳng phải “Tiểu như lai mật kinh” thì làm sao hóa giải nổi “Tu la tán hoa thần công”.

Tiểu Diện Hoạt Phật kinh hãi quát lớn:

- Tiểu tử, người đừng nhục mạ tôn trưởng.

Có nói mấy đi nữa cũng không thể che lấp được lời đã thốt, Minh Luân Thần Tăng sầm mặt, chiếu ra hai tia sáng ghê người:

- Người tự bịa ra “Tiểu như lai mật kinh” để nhục mạ ta thì không thể sống sót qua ngày hôm nay.

Âu Trường Quân vẫn ung dung hỏi một câu bất ngờ:

- Động một tí là lão mang hai tiếng tôn trưởng ra hiếp đáp người khác, chàng hay trong võ lâm Thiên Trúc A Lạp Thiề Viện là minh chủ cao nhất hay sao?

Minh Luân Thần Tăng rất tức giận, toàn thân đã run lên nhưng ngạc nhiên vì câu hỏi này nên gắng gượng trả lời:

- Người đừng nói nhảm, vô lâm Thiên Trúc có mấy trăm Thiền Viện, chẳng qua... chẳng qua A Lạp Thiên Viện lớn nhất, đông đảo cao thủ nhất mà thôi.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng hình như đã vỡ lẽ:

- Thế là A Lạp Thiên Viện ý đông ý lớn muốn tự xưng mình chủ để ra hiệu lệnh, mọi người phải cúi đầu tuân theo chứ gì?

Tiểu Diện Hoạt Phật nói như rên rỉ:

- Trời ơi, người đừng càng ngày càng gây thành chuyện lớn, ta không che chở nổi đâu.

Minh Luân Thần Tăng vẫy tay một cái, lực đạo vừa ôn hòa vừa uy mãnh đẩy Tiểu Diện Hoạt Phật lùi lại hai bước rồi mới trầm giọng hỏi Âu Trường Quân:

- Người cố tình nói nhăng, nói vòng vo là có ý gì?

Chàng thấy cũng không cần kéo dài nữa, nghiêm giọng lại:

- Tại hạ chủ ý muốn hỏi vô lâm Thiên Trúc nói chung. A Lạp Thiên Viện nói riêng còn có tôn ti trật tự và có coi “Xá Lợi Phật Bài” là hiệu lệnh thống nhất nữa không?

Minh Luân Thần Tăng đã lên tới chức Thủ Tòa Đại La Hoạt Phật tất nhiên công phu hàm dưỡng rất cao mà cũng phải giật mình đánh thót một cái, run giọng hỏi ngay:

- Sao người lại biết đến “Xá Lợi Phật Bài”, hiện giờ nó ở đâu?

Âu Trường Quân thông thả thò tay vào ngực lấy chiếc Phật Bài ra, ánh sáng của viên Xá lợi ngọc khiến mọi người đều loá mắt. Chàng giơ cao rồi hô to:

- A Nan Đà Xá lợi Phật Lệnh Bài ở đây, ai không tuân theo hiệu lệnh thì sẽ tận tuyệt hồn phách lẫn thể xác.

Diễn biến cực kỳ đột ngột khiến mọi người hiện diện đều kinh hoàng đến đờ cả người.

Tiểu Diện Hoạt Phật vội vàng cúi đầu hành lễ, miệng hô to:

- Xá Lợi Phật Bài!

Phật Gia thất thố cứ gọi tiểu tử thật đáng tội!

Minh Luân Thần Tăng đứng trơ ra không hành lễ nhưng giọng nói đã dịu hẳn:

- Người lấy “Xá lợi Phật Bài” ở đâu ra vậy?

Âu Trường Quân gạt đầu, trả lời rất khoan dung:

- Không biết thì không có tội, Minh Luân Thần Tăng nghe đây: “Xá lợi phật bài” truyền đời của Lôi Âm Thiền Viện được Viên Nhĩ Đại Hoạt Phật tên tục là A Khắc La Tư trao cho ta. Như vậy có đúng thể thức và danh nghĩa không?

Minh Luân Thần Tăng đã có chút sợ hãi, lão ta vái chào “Xá lợi phật bài” nhưng lúc ngẩng lên lại nói bướng:

- “Xá Lợi Phật Bài” giá trị vĩnh cửu muôn năm không đổi bất cứ tăng nhân Thiên Trúc nào thấy nó cũng phải cúi đầu tuân lệnh nhưng ở đây người là người võ lâm Trung Nguyên thì không đúng ý chỉ A Nan Đại Phật Tổ Sư. Điều này ta phải trở về Thiên Trúc tổ chức một cuộc đại hội để bàn cãi đã.

Âu Trường Quân cười gằn rồi quát luôn:

- Trung Nguyên hay Thiên Trúc chẳng phải là người cả là gì, con nhà Phật sao mà mê chấp như vậy. Thấy “Phật bài” như thế mà còn bài bác thì có đến mấy tội một lúc đấy.

Tiểu Diện Hoạt Phật vội vàng khuyên nhủ Minh Luân Thần Tăng:

- Tiêu tử...Ủa...Âu Trường minh chủ nói đúng toàn bộ tên tuổi và tư cách chứng tỏ là truyền nhâ thật sự, Phật huynh không nên chống đối nữa, vả lại minh chủ Thiên Trúc trước kia toàn là người của Tiểu Lôi Âm Thiền Viện, bây giờ lại dùng võ công của A Lạp Thiền Viện thì vinh dự cho chúng ta lắm rồi.

Minh Luân Thần Tăng dở khóc dở cười nhưng vẫn cố chấp không mở miệng ưng thuận hay phản đối.

Âu Trường Quân đọc rõ ý tưởng của ông ta nên thông thả nói:

- Dù sao việc này cũng quá đột ngột, chẳng trách Minh Luân Thần Tăng được, tại hạ phải giở một chút thần công Thiên Trúc ra để chứng nghiệm thân phận mới được.

Tiểu Diện Hoạt Phật đã biết Âu Trường Quân tính toán rất cẩn thận, vả lại tâm địa phóng khoáng bao dung thì chắc không có gì đáng tiếc xảy ra, vì vậy chỉ nhắc khéo:

- Thần công Thiên Trúc dương oai thật đáng nên xem lắm, bất quá...Âu Trường minh chủ nên nhẹ tay một chút để bảo tồn nguyên khí của võ lâm Thiên Trúc.

Nói như vậy chẳng khác gì năn nỉ Âu Trường Quân tha mạng cho Minh Luân Thần Tăng, lão cũng biết vậy nhưng lần này không dám nổi giận hay phách lối nữa, chỉ “hừm” một cái để phát tiết tức bực trong người.

Âu Trường Quân Gật Đầu:

Tại hạ tuy lạm nhận “Xá Lợi Phật Bà” nhưng vẫn biết thế nào là tiền bối, lão Phật Gia cứ yên tâm.

Đột nhiên Thái Đầu Đà len vào hỏi nhỏ Minh Luân Thần Tăng:

- Còn cái chết của Tư Không Viễn thì sao?

Âu Trường Quân quắc mắt nhìn hắn rồi quát lớn:

- Thái Đầu Đà ngươi chưa phải kẻ quá xấu xa nên lần này ta tha mạng cho đấy, nếu còn tính chuyện thù oán thì quyết chẳng dung tha.

Tiểu Diện Hoạt Phật xen vào mắng luôn:

- Đầu Đà khỉ ố kia, Tư Không Viễn là tôn tử của Thần Tăng thực nhưng đã làm điều xằng bậy thì mình chủ tay diệt trừ chứ sao, vả lại vợ chồng hắn tàn sát lẫn nhau đúng ác giả ác báo, ngươi còn nhắc nhở làm gì nữa.

Minh Luân Thần Tăng thở dài rồi nói trống không:

- Chúng ta ra ngoài đi, nơi đây ngột ngạt quá.

Âu Trường Quân biết Minh Luân Thần Tăng đã chịu lép vế nhưng nhất thời vẫn còn làm bộ làm tịch nên chẳng chấp nhất, ung dung mỉm cười rồi sánh vai Dương Tiểu Nga đi ra khỏi “Hậu đình tiên cốc”, khỏi phải nói nhiều cũng biết tiểu cô nương này sung sướng và hãnh diện biết bao nhiêu. Phụ thân là minh chủ võ lâm Trung Nguyên người yêu là minh chủ võ lâm Thiên Trúc thì nữ nhân nào còn dám mơ ước cao xa hơn nữa. Toàn bộ bảy người đã ra tới khoảng đất trống trước cửa “Hậu đình tiên cốc”, hai tên đi theo Thái Đầu Đà rất lạ mặt chắc là cao thủ Luân Hồi Bang, còn tên Vương Tiểu mũi khoằm tai chuột thì không thấy đâu cả. Âu Trường Quân lên tiếng hỏi trước:

- Đã là người của A Lạp Thiền Viện thì chắc Thần Tăng cũng sử dụng “Tu la tán hoa thần công” chứ gì?

Minh Luân Thần Tăng lẳng lặng gật đầu, Âu Trường Quân bèn giải thích thêm:

- Tại hạ hỏi vậy để báo trước cho Thần Tăng biết hai môn thần công đều xuất phát từ Thiền Viện tất nhiên căn bản giống nhau nhưng “Thông Huyền Như Lai Thần Công” có thể ví như biển cả trong khi “Tu la tán hoa thần công” chỉ là nước trường giang mà thôi. Do đó trước kia tại hạ luyện tập thì chân khí “Tu la tán hoa thần công” bị hoà nhập và mất tăm mất tích ngay, ngày hôm nay chưởng kình gặp nhau nó cũng sẽ diễn lại y hệt như vậy, Thần Tăng đừng cho là tại hạ dùng tà pháp đấy nhé.

Minh Luân Thần Tăng lại tàng thêm mấy phần kính nể, thở dài rồi trả lời nhẹ nhàng:

- Tà pháp thu hút hoặc hóa giải chân khí đối phương tuy vô bề ngoài giống hệt như hòa nhập trở về cội nguồn nhưng căn bản rất khác nhau, lão tự tin là có thể phân biệt được liền.

Tiểu Diện Hoạt Phạt muốn hai người hoà giải nên tươi cười chen vào nói luôn:

- Vậy là chân khí “Tu la tán hoa thần công” hòa nhập bổ sung chứ không phải bị hóa giải như lúc nãy mình chủ đã nói, rốt cuộc mình chủ vẫn là người của A Lạp Thiên Viện đấy thôi.

Tiểu Diện Hoạt Phạt xếp hàng thứ 8 trong 36 vị Hoạt Phạt, thân phận rất cao vậy mà thủy chung vẫn xưng Âu Trường Quân là mình chủ khiến cho chàng rất cảm động, vái chào một cái:

- Nhất thời tại hạ thốt ra lời hờ dờ, không chính danh may mà được lão Phật Gia chỉ điểm, tại hạ cảm tạ vô cùng.

Minh Luân Thần Tăng thấy thái độ của Âu Trường Quân thẳng thắn nhận sai lầm thì hổ thẹn thầm cho mình, đã lỡ cười lưng cọt đành phải bám luôn. Lão đưa song chưởng lên vận động mấy cái khiến cho xương cốt kêu “lốp bốp” mấy cái, da thịt từ từ phồng lên chứng tỏ “Tu la tán hoa thần công” cao siêu hơn Tiểu Diện Hoạt Phạt một tầng.

Minh Luân Thần Tăng vận động xong liền trầm giọng xuống:

- Lão tăng mạn phép ra tay trước đây.

Như vậy là Minh Luân Thần Tăng tỏ ra lễ phép lắm rồi, Âu Trường Quân gật đầu, song chưởng cũng đưa ra phía trước:

- Chúng ta chỉ nên trao đổi ba chưởng là đủ lắm rồi.

Minh Luân Thần Tăng quát lớn “được rồi” song chưởng đẩy kinh lực ra, chân khí “Tu la tán hoa thần công” vừa xuất phát đã tạo thành những tiếng u u như ma quỷ khóc than đầy trời đồng thời với muôn ngàn đóa hoa chân khí lao bọc cả một khoảng rộng lớn liền. Chữ “Tu la” theo tiếng Phạn có nghĩa là “Ngạ quỷ” do đó Âu Trường Quân khen ngợi:

- Đúng là “Tu la tán hoa thần công” chẳng sai chút nào.

Miệng khen mà song chưởng phải cấp tốc đưa ra bởi vì những đóa hoa chân khí của Minh Luân Thần Tăng bay tới rất nhanh và da thịt đã có cảm giác như bị kim châm vậy. Hai luồng thần công chạm nhau chỉ phát ra âm thanh “đật” như hơi nước phun, tiếng u u cũng như hoa chân khí đều tắt ngấm lập tức. Nếu vậy cũng không có gì kỳ lạ nhưng Minh Luân Thần Tăng bỗng nhiên biến hẳn sắc mặt, nhận ra sự ảo diệu của “Thông Huyền Như Lai Thần Công”. Thì ra chân khí của Minh Luân Thần Tăng không những bị thu

hút bằng hết mà trong người nhộn nhạo hẳn lên, bao nhiêu chân khí “Tu la tán hoa” còn lại chẳng còn theo sự điều khiển nữa ào ạt kéo ra huyết lao cung rồi nhanh chóng hoà nhập với chân khí đối phương. Minh Luân Thần Tăng phải nín hơi phong bế toàn bộ kinh mạch mới ngăn chặn được tình trạng tinh khô lực kiệt và thu hái tay về an toàn. Trong khi đó Âu Trường Quân lại thấy người sảng khoái hơn một chút vì đã được chân khí “Tu la tán hoa” tăng cường thêm.

Chàng rất ái ngại nên nhã nhặn nói:

- Nếu Thần Tăng đã nhận ra căn bản của thần công thì chúng ta thôi đi vậy, bất tất phải đối chưởng ba lần làm gì.

Minh Luân Thần Tăng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu mới trả lời:

- Hảo y của công tử, lão tăng xin nhận nhưng A Lạp Thiên Viện xuất lực cực kỳ tốn kém để truy tìm “Tiểu như lai chân kinh”, bây giờ nó đã hiện hữu giang hồ chẳng lẽ bỏ qua thì tiếc rẻ vô cùng. Lão tăng xin đối chưởng một lần nữa thôi.

Âu Trường Quân trải qua mấy vi tiền bối say mê võ học hơn cả tửu sắc nên hiểu tâm lý của Minh Luân Thần Tăng, chàng vui vẻ chấp nhận luôn, Minh Luân Thần Tăng lại nói tiếp:

- Lão tăng vẫn dùng “Tu la tán hoa thần công” nhưng sẽ xử một chiêu rất ảo diệu gọi là “Vân hà vô dị” (khói mây và ráng chiều chẳng khác gì nhau) công tử nên cẩn thận một chút.

Đánh nhau mà báo trước chiêu số chứng tỏ Minh Luân Thần Tăng vừa kiêu ngạo vừa chủ ý chỉ muốn đối chứng mà thôi, Âu Trường Quân thấy Minh Luân Thần Tăng một tay co, một tay duỗi bộ vị trên dưới khác nhau thì hiểu ngay ý chỉ của nó. “Vân” và “Hà” chẳng qua chỉ là tên gọi, thực sự “Tu la tán hoa” chân khí sẽ phân thành hai một kéo một đẩy chuyển đổi theo vòng tròn, có lẽ vì vậy ông ta mới lấy ngoại hiệu “Minh Luân”. Chiêu “Vân Hà vô dị” này có lẽ còn ảo diệu hơn “Âm Dương Đảo chưởng” gấp mấy lần do đó Âu Trường Quân không dám coi thường, chụm hai chân sát nhau, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ đất, đó là chiêu “Duy ngã độc tôn”. Minh Luân Thần Tăng trong lòng cực kỳ hoảng sợ bởi vì chiêu thế này chưa xuất phát đã ngấm ngấm chặn hết đường công kích của mình rồi. Dù sao cũng đã lỡ bộ, Minh Luân Thần Tăng quát lên một tiếng, hai tay thay đổi bộ vị cho nhau liên tục, chân khí “Tu la tán hoa thần công” bắt đầu kêu u u và bắn ra muôn ngàn đoá hoa như trước nhưng không công kích ngay. Nó chuyển động một hồi đã hình thành một vòng tròn hay đúng hơn là một bánh xe mờ ảo, lấp lánh trang điểm bằng những đoá hoa chân khí. Tiếng u u như ma kêu quỷ khóc càng

tăng cường nhiều bao nhiêu thì bánh xe càng mở rộng phạm vi bấy nhiêu, bất cứ phương vị nào cũng bị nó bao trùm hết. Thông thường địch nhân phát chưởng chống đối là sẽ bị bánh xe chân khí này làm lệch hướng hoặc bị kéo bị đẩy mất tầm mắt tích, tùy theo biến đổi trở thành công kích khiến địch nhân không sao chống đỡ nổi. Trường hợp này khác hẳn, Âu Trường Quân quát lên một tiếng chân khí vừa phát ra liền biến thành hai tâm điểm thu hút khiến cho bánh xe tỏa rộng ra rất nhanh nhưng tới gần là bị tiêu tan liền.

Minh Luân Thần Tăng chưa thấy gì khác lạ liền gia tăng chân lực để bánh xe chân khí xoay chuyển nhanh hơn hy vọng bằng vào lực quay đó sẽ không bị thu hút nữa. Ngờ đâu Âu Trường Quân đổi tay một cái, hai điểm hút biến thành phát đẩy lùi bánh xe chân khí trở về, nó vẫn kêu u u nhưng phạm vi càng lúc càng bị thu hẹp lại. Minh Luân Thần Tăng bị áp lực đè nặng trên ngực như đá tảng nên vội vàng hít một hơi chân khí gia tăng thêm chưởng lực. Lúc này mặt Âu Trường Quân mơ màng như người suy tưởng môi mỉm cười chẳng khác chi tiểu Phật sơ sinh bao hàm Đại Giác, Đại Bi, Đại Trí, chàng chẳng cần thay đổi hai tay, chân khí “Thông Huyền Như Lai Thần Công” tự động biến chuyển khiến cho “Tu la tá hoa” loạn xạ cả lên. Từ cái hỗn loạn đó nó mất thế cân bằng mỗi lúc mỗi yếu đi bởi vì đã bị thu hút dần dần. Minh Luân Thần Tăng thấy nội lực của mình không sao kiểm soát nổi và thoát đi rất nhanh thì kinh hoảng vô cùng, bây giờ muốn há miệng ra kêu la cũng không được nữa, lão cuống cuống cả lên, mồ hôi nhỏ giọt trên mặt, cùng với chiếc áo bào ướt đầm, vẫn cố gắng thu chân khí về một cách vô vọng. May mắn Tiểu Diện Hoạt Phật hiểu được tình trạng này, ông ta vội kêu to:

- Minh chủ nương tay, minh chủ dừng tay.

Tiểu Diện Hoạt Phật phải kêu luôn ba lần, Âu Trường Quân mới nghe thấy, chàng ngơ ngác quay đầu nhìn hết Tiểu Diện Hoạt Phật đến Minh Luân Thần Tăng. Thốt nhiên Âu Trường Quân giật mình hiểu ra, chàng cấp tốc ngưng vận động chân khí lại, lúc đó Minh Luân Thần Tăng mới uể oải buông thõng hai tay xuống, chỉ chậm chút nữa tai hại sẽ không thể lường hết được. Âu Trường Quân cúi đầu vái một cái:

- Tại hạ có lỗi với Thần Tăng mất rồi, lần sau chẳng dám đưa chiêu thế này ra sử dụng nữa.

Minh Luân Thần Tăng xua tay, uể oải nói khàn khàn:

- “Tiểu như lai mặt kinh” ảo diệu vô song, công tử không sử dụng thì uống phí vô cùng, vả lại như thế thì người khác đâu có biết mà kính nể A Lạp Thiền Viện.

Âu Trường Quân thở dài:

- Thần Tăng nói rất phải song tại hạ còn phải luyện tập thêm Thiền pháp mới đủ lý trí để kiềm hãm chân lực lại được, mỗi khi sử dụng chiêu “Duy ngã độc tôn” này tâm thần tại hạ mơ mơ màng màng, thật nguy hiểm quá.

Vietkiem.com